

Wtorek, 12 lutego 2019 r.

P8_TA(2019)0078

Stosowanie postanowień Traktatu dotyczących uprawnień Parlamentu do sprawowania kontroli politycznej nad Komisją

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lutego 2019 r. w sprawie stosowania postanowień Traktatu dotyczących uprawnień Parlamentu do sprawowania kontroli politycznej nad Komisją (2018/2113(INI))

(2020/C 449/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając postanowienia Traktatów dotyczące sprawowania przez Parlament kontroli politycznej nad Komisją Europejską, a w szczególności art. 14, 17 i 25 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 121, 159, 161, 175, 190, 225, 226, 230, 233, 234, 249, 290, 291, 319 i 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 17 TUE powierzający Komisji wspieranie ogólnego interesu Unii oraz „w tym celu”, monopol w zakresie inicjatywy,
 - uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z 2016 r. oraz porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami z 2013 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej dzięki wykorzystaniu potencjału Traktatu z Lizbony ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie ewentualnych zmian i dostosowań w obecnej strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie nowelizacji Porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską, a w szczególności jej ust. 2 i 8, które ponownie potwierdzają, że system głównych kandydatów („Spitzenkandidaten”) opiera się na skutecznej konstytucyjnej i politycznej praktyce odzwierciedlającej równowagę przewidzianą postanowieniami Traktatów ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego w sprawie szczegółowych przepisów regulujących wykonywanie przez Parlament Europejski uprawnień śledczych i zastępującego decyzję 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽⁴⁾, a także uwzględniając toczące się negocjacje międzyinstytucjonalne;
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące posiedzeń i kontroli dokumentów – sprawy połączone 488/2018/KR i 514/2018/KR dotyczące mianowania nowego sekretarza generalnego Komisji, a także uwzględniając zalecenia w tych sprawach,
 - uwzględniając swój Regulamin, w tym art. 52, a także art. 1 ust. 1 lit. e) decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy oraz załącznik 3 do tej decyzji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0033/2019),
- A. mając na uwadze, że ramy instytucjonalne Unii zapisane w Traktatach przyznają Parlamentowi jako organowi prawodawczemu Unii odpowiedzialność za kontrolę polityczną nad Komisją;

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 215.

⁽²⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 201.

⁽³⁾ Dz.U. C 463 z 21.12.2018, s. 89.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 39.

Wtorek, 12 lutego 2019 r.

- B. mając na uwadze, że Parlament dysponuje szeregiem instrumentów umożliwiających mu rozliczanie Komisji z jej działalności, takie jak wotum nieufności (art. 17 TUE i art. 234 TFUE), możliwość zwrócenia się do przewodniczącego Komisji o wycofanie poparcia dla danego komisarza (art. 118 ust. 10 Regulaminu Parlamentu Europejskiego), uprawnienia śledcze (art. 226 TFUE), uprawnienia kontrolne w zakresie aktów delegowanych i wykonawczych (art. 290 i 291 TFUE), prawo do wnoszenia pytań wymagających odpowiedzi ustnej i pytań wymagających odpowiedzi na piśmie (art. 230 ust. 2 TFUE) oraz możliwość wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości przeciwko Komisji w celu kontroli legalności (art. 263 TFUE) lub z powodu zaniechania działania przez Komisję;
- C. mając na uwadze, że oprócz tych instrumentów Parlament dysponuje szeregiem narzędzi do sprawowania kontroli służącej ukierunkowaniu polityki, dzięki którym może aktywnie kształtować europejski program polityczny;
- D. mając na uwadze, że budżet jest najważniejszym narzędziem Unii Europejskiej służącym do realizacji jej celów i strategii, w związku z czym kontrola budżetowa ma ogromne znaczenie;
- E. mając na uwadze, że system głównych kandydatów („Spitzenkandidaten”) odzwierciedla równowagę międzyinstytucjonalną między Parlamentem a Komisją, przez co znacząco skonsolidował i wzmocnił powiązania między obiema instytucjami, prowadząc do większego upolitycznienia Komisji, co powinno doprowadzić do zwiększenia parlamentarnej kontroli wykonywania funkcji wykonawczych przez Komisję;
- F. mając na uwadze, że art. 17 TUE przewiduje, iż przewodniczący Komisji jest wybierany przez Parlament na wniosek szefów państw i rządów UE z uwzględnieniem wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego oraz konsultacji z Parlamentem; mając na uwadze, że art. 17 TUE przewiduje również, że te same procedury – łącznie z konsultacjami z Parlamentem – należy stosować, gdyby Parlament odrzucił proponowanego kandydata;
- G. mając na uwadze, że wszyscy kandydaci na komisarzy podlegają przesłuchaniu przed powołaniem kolegium komisarzy, a także mając na uwadze, że w ramach swojego mandatu Parlament może dokonać przeglądu zobowiązań i priorytetów wymienionych przez kandydatów na komisarzy podczas przesłuchań, w tym także ocenić, czy przebieg ich życia kwalifikuje ich do spełnienia wymogów związanych z pełnieniem urzędu;
- H. mając na uwadze, że Traktaty przyznają Parlamentowi prawo do głosowania nad wnioskiem o wotum nieufności wobec całej Komisji, ale nie przyznają mu prawa do wycofania poparcia udzielonego komisarzowi;
- I. mając na uwadze, że niezależnie od zbiorowej odpowiedzialności kolegium komisarzy przed Parlamentem ten ostatni powinien zapewnić skuteczną kontrolę polityczną nad działalnością każdego z komisarzy;
- J. mając na uwadze, że niedawne mianowanie nowego sekretarza generalnego Komisji wzbudziło poważne obawy co do roli i wpływu politycznego wywieranego przez wyższych urzędników Komisji;
- K. mając na uwadze, że do mianowania nowego przewodniczącego Komisji oraz nowych komisarzy w 2019 r. należy zastosować nową zgodną z przepisami zasadę mianowania na stanowisko sekretarza generalnego Komisji;
- L. mając na uwadze, że Komisja ma wynikające z Traktatu obowiązki dotyczące regularnego składania Parlamentowi sprawozdań: rocznego ogólnego sprawozdania z działalności Unii (art. 249 TFUE); co trzy lata – sprawozdania dotyczącego stosowania postanowień dotyczących niedyskryminacji i obywatelstwa Unii (art. 25 TFUE); sprawozdania dotyczącego rezultatów wielostronnego nadzoru polityki gospodarczej (art. 121 ust. 5 TFUE); co trzy lata – sprawozdania dotyczącego postępów w osiąganiu celów w zakresie polityki społecznej (art. 159 i 161 TFUE); co trzy lata – sprawozdania dotyczącego postępów w urzeczywistnianiu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej (art. 175 TFUE); rocznego sprawozdania dotyczącego działań w zakresie badań w Unii (art. 190 TFUE); rocznego sprawozdania dotyczącego zwalczania nadużyć finansowych (art. 325 TFUE); sprawozdania z postępu w rokowaniach prowadzonych z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi (art. 207 TFUE);
- M. mając ponadto na uwadze, że w prawie wtórnym Komisja jest odpowiedzialna za dokonywanie przeglądu i oceny różnych dyrektyw i rozporządzeń oraz przedstawianie sprawozdań ze swoich ustaleń;
- N. mając na uwadze, że wraz z przyjęciem porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską Parlament zyskał dodatkową siłę nacisku w procesie opracowywania programu ustawodawczego proponowanego przez Komisję co roku w programie prac Komisji;
- O. mając na uwadze, że od czasu przyjęcia Traktatu z Lizbony Parlament stał się faktycznym współprawodawcą w odniesieniu do budżetu i jest odpowiedzialny za udzielenie absolutorium Komisji z wykonania budżetu Unii;

Wtorek, 12 lutego 2019 r.

- P. mając na uwadze, że po wejściu w życie Traktatu z Lizbony Parlament zaczął odgrywać większą rolę w zakresie kontroli polityki zewnętrznej UE, uzyskując prawo do wyrażania zgody na zawieranie umów międzynarodowych, z którym związane jest zobowiązanie Komisji do natychmiastowego i pełnego informowania Parlamentu na wszystkich etapach negocjacji takich umów (art. 218 TFUE, art. 50 TUE);
- Q. mając na uwadze, że negocjacje ze Zjednoczonym Królestwem w sprawie wystąpienia tego kraju z Unii Europejskiej przebiegły we wzorowych warunkach opartych na przejrzystości oraz zaangażowaniu Parlamentu;
- R. mając na uwadze, że zakres uprawnień kontrolnych Parlamentu w odniesieniu do aktów delegowanych różni się znacznie od zakresu jego uprawnień w odniesieniu do aktów wykonawczych; mając na uwadze, że Parlament ma prawo zawetowania aktu delegowanego lub odwołania przekazanych uprawnień, podczas gdy jego wpływ w zakresie aktów wykonawczych jest znacznie bardziej ograniczony;
- S. mając na uwadze, że obecna struktura instytucjonalna Unii i brak precyzyjnej definicji władzy wykonawczej w Traktatach sprawiają, że władza wykonawcza UE ma złożony charakter i jest współdzielona przez szczeble unijny, krajowy i regionalny;
- T. mając na uwadze, że ściślejsza współpraca między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi i regionalnymi, zgodnie z ich odpowiednimi konstytucyjnymi uprawnieniami i zgodnie z art. 10 ust. 2 TUE, ma zasadnicze znaczenie dla rozwiązania kwestii parlamentarnej kontroli sprawowania funkcji wykonawczych w zakresie wdrażania przepisów Unii;
- U. mając na uwadze, że przejrzystość oraz silne zaangażowanie Parlamentu w negocjacje ze Zjednoczonym Królestwem miały pozytywny wpływ na wynik tego procesu, tworząc klimat zaufania i jedności, i dlatego powinny służyć za inspirację do prowadzenia przyszłych międzynarodowych negocjacji;

Główne wnioski

1. przypomina, że kontrola organów UE stanowi jedną z głównych funkcji Parlamentu Europejskiego, a odpowiedzialność Komisji wobec Parlamentu jest podstawową zasadą funkcjonowania UE i wewnętrznej kontroli demokratycznej;
2. uważa, że Parlament nie wykorzystuje w pełni wszystkich przysługujących mu instrumentów politycznej kontroli nad władzą wykonawczą z różnych powodów, z których niektóre są ściśle związane ze strukturą instytucjonalną Unii, a inne są wynikiem np. zmian dynamiki międzyinstytucjonalnej, które spowodowały, że niektóre instrumenty są trudne do zastosowania lub niewystarczająco skuteczne;
3. dostrzega potencjał i udane zastosowanie systemu głównych kandydatów, kiedy to wszyscy obywatele Unii wpływają bezpośrednio na wybór przewodniczącego Komisji dzięki głosowaniu na listę pod przewodnictwem preferowanego przez siebie kandydata; w związku z tym zdecydowanie popiera kontynuowanie tej praktyki w przyszłych wyborach europejskich i zachęca wszystkie siły polityczne do udziału w tym procesie;
4. przypomina, że kontrola parlamentarna nad Komisją nie powinna stać się mniej restrykcyjna w następstwie zacieśnienia powiązań politycznych między Parlamentem i Komisją po wprowadzeniu systemu głównych kandydatów;
5. przypomina, że określony w Traktatach próg większości głosów wymaganej do uchwalenia wotum nieufności ma służyć zachowaniu rzeczywistego stosowania tego instrumentu do poważnych przypadków; przyznaje, że w większości demokracji parlamentarnych możliwość wystąpienia z wotum nieufności działa przeważnie jako środek odstraszający; proponuje jednakże, aby w kontekście przyszłej zmiany Traktatu przeanalizować możliwość obniżenia tego progu w umiarkowany sposób, zachowując jednocześnie równowagę międzyinstytucjonalną przewidzianą w Traktatach;
6. wskazuje, że upolitycznienie Komisji jest bezpośrednią konsekwencją zmian wprowadzonych Traktatem z Lizbony; zauważa, że zmiany te nie obejmowały przyjęcia postanowień umożliwiających rozliczanie poszczególnych komisarzy;
7. głęboko ubolewa, że zdaniem Rzecznik Praw Obywatelskich w trakcie procedury mianowania sekretarza generalnego „Komisja nie zastosowała właściwie odnośnych przepisów ani co do litery, ani co do ducha”;

Wtorek, 12 lutego 2019 r.

8. zwraca uwagę, że Traktaty nie zawierają jasnej definicji władzy wykonawczej UE i że władza wykonawcza jest sprawowana przez różne instytucje w zależności od dziedziny polityki, tj. w zależności od tego, czy dana dziedzina należy do kompetencji dzielonych czy wyłącznych kompetencji Unii;
9. uważa, że konieczne jest ustanowienie prawdziwie dwuizbowego systemu władzy ustawodawczej z udziałem Rady i Parlamentu, w którym Komisja sprawowałaby władzę wykonawczą;
10. zwraca uwagę, że rolę Parlamentu w zakresie kontroli nad władzą wykonawczą uzupełniają podobne uprawnienia parlamentów narodowych w stosunku do ich egzekutywy w sprawach dotyczących UE; uważa, że taka rozliczalność jest podstawą roli narodowych izb parlamentarnych w Unii Europejskiej;
11. uważa, że sprawowanie przez Parlament kontroli nad władzą wykonawczą zgodnie z art. 14 TUE jest utrudnione, a czasami wręcz niemożliwe z powodu braku jasnego wykazu unijnych uprawnień i polityk oraz z powodu rozdziału uprawnień pomiędzy szczeble unijny, krajowy i regionalny;
12. przypomina, że Traktaty nie przyznają Radzie Europejskiej żadnej funkcji ustawodawczej ani prawa inicjatywy ustawodawczej, wyrażając przy tym zaniepokojenie, że w ostatnich latach Rada Europejska podjęła, wbrew duchowi Traktatów, szereg ważnych decyzji politycznych wykraczających poza ramy Traktatów, de facto wyłączając te decyzje spod kontroli Parlamentu i podważając zasadę demokratycznej odpowiedzialności, której poszanowanie jest niezbędne w odniesieniu do takich decyzji;
13. przypomina, że Traktat zapewnia Parlamentowi znaczne uprawnienia w zakresie kontroli politycznej w ramach rocznej procedury budżetowej i rocznej procedury udzielania absolutorium;
14. przypomina, że absolutorium to coroczna procedura polityczna zapewniająca kontrolę demokratyczną ex post nad wykonaniem budżetu Unii Europejskiej przez Komisję, na własną odpowiedzialność i we współpracy z państwami członkowskimi;
15. zaznacza, że procedura udzielania absolutorium okazała się potężnym narzędziem, które miało wpływ na pozytywną ewolucję systemu budżetowego UE, zarządzanie finansami, kształtowanie programu oraz na sposób określania i wdrażania strategii politycznych, przyczyniając się jednocześnie do zwiększenia wpływu politycznego Parlamentu;
16. podkreśla, że art. 318 TFUE dodaje nowy instrument do zestawu narzędzi absolutorium budżetowego: ocenę finansów Unii w oparciu o osiągnięte wyniki;
17. z obawą zwraca uwagę na brak faktycznych sankcji prawnych na wypadek decyzji Parlamentu o nieudzieleniu absolutorium Komisji; uważa jednak, że nieudzielenie absolutorium stanowi silny sygnał polityczny, ponieważ oznacza, iż Parlament nie ma wystarczającego zaufania do rozliczalności Komisji, w związku z czym Komisja musi zareagować na taką odmowę i podjąć konkretne działania następcze mające na celu poprawę sytuacji;
18. ubolewa, że wobec braku lojalnej współpracy ze strony Rady instytucjonalna praktyka absolutorium budżetowych w Parlamencie nie pozwala na kontrolowanie budżetu Rady i że sytuacja ta stanowi poważne uchybienie zobowiązaniom wynikającym z Traktatu, który określa, że Parlament sprawuje kontrolę nad całością budżetu UE;
19. sugeruje, by z myślą o umożliwieniu rozszerzenia sprawowanej przez Parlament kontroli budżetowej na cały budżet Unii rozpocząć negocjacje między Radą, Komisją i Parlamentem, tak aby zagwarantowane zostało prawo Parlamentu do uzyskania dostępu do informacji na temat wykonania budżetu Rady, bezpośrednio lub za pośrednictwem Komisji, oraz aby Rada odpowiadała na pytania Parlamentu wymagające odpowiedzi na piśmie i aby jej przedstawiciele przybywali na wysłuchania i debaty dotyczące wykonania jej budżetu; uważa, że w razie fiaska tych negocjacji Parlament powinien udzielić absolutorium tylko Komisji i uwzględnić w tym ogólnym absolutorium odrębne rezolucje dotyczące poszczególnych instytucji, organów i agencji Unii, gwarantując tym samym, że żadna sekcja budżetu nie zostanie wykonana bez należytej kontroli;
20. przypomina, że trzy instytucje nie wywiązały się do tej pory z zobowiązania do ustanowienia kryteriów określających zakres aktów delegowanych i zakres aktów wykonawczych, mimo że w porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa poprawiono przejrzystość procedury przyjmowania aktów delegowanych;

Wtorek, 12 lutego 2019 r.

21. przypomina, że zgodnie z art. 247 rozporządzenia finansowego Komisja musi przekazać Parlamentowi do 31 lipca następnego roku budżetowego zintegrowany zestaw sprawozdań finansowych i sprawozdań w zakresie rozliczalności, w tym w szczególności końcowe skonsolidowane sprawozdanie finansowe, roczne sprawozdanie z zarządzania i wyników oraz ocenę finansów Unii w oparciu o osiągnięte wyniki, o których mowa w art. 318 TFUE; kładzie nacisk na fakt, że roczne sprawozdanie z zarządzania i wyników powinno zawierać ocenę wszystkich środków zapobiegawczych i naprawczych podejmowanych w obliczu finansowania będącego przedmiotem korupcji lub konfliktu interesów;

Zalecenia

22. sugeruje połączenie instrumentów w zakresie rozliczalności Komisji i instrumentów kontroli służącej ukierunkowaniu polityki w celu zmaksymalizowania ich skuteczności;

23. domaga się zagwarantowania, konsolidacji i wzmocnienia uprawnień ustawodawczych i prawa do kontroli posiadanych przez Parlament Europejski, w tym w drodze porozumień międzyinstytucjonalnych oraz zastosowania przez Komisję odpowiedniej podstawy prawnej;

24. uważa, że niezbędne jest zreformowanie przez Parlament metod pracy w celu wzmocnienia parlamentarnej kontroli politycznej nad Komisją;

25. wzywa Komisję do poważniejszego brania pod uwagę inicjatyw ustawodawczych podejmowanych przez Parlament na podstawie art. 225 TFUE; wzywa następnego przewodniczącego Komisji do zobowiązania się do osiągnięcia tego celu i przyjmuje z zadowoleniem odpowiednie deklaracje głównych kandydatów w tym zakresie; pragnąłby, aby więcej inicjatyw zaowocowało wnioskami ustawodawczymi; przypomina, że zgodnie z art. 10 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa Komisja ma obowiązek szybkiego i dogłębnego rozpatrywania żądań przedłożenia wniosków dotyczących aktów Unii;

26. pochwala Komisję za pozytywne działania podjęte w następstwie zaleceń Parlamentu zawartych w rezolucji z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej dzięki wykorzystaniu potencjału Traktatu z Lizbony;

27. przypomina, że chociaż zgodnie z obowiązującymi Traktatami Parlament nie ma formalnego prawa inicjatywy ustawodawczej, należy poważnie rozważyć możliwość przyznania mu takiego prawa przy okazji przyszłej zmiany Traktatu;

28. zachęca do wymiany najlepszych praktyk w zakresie kontroli parlamentarnej pomiędzy parlamentami narodowymi, np. do odbywania regularnych debat pomiędzy odpowiednimi ministrami a wyspecjalizowanymi komisjami w parlamentach narodowych przed spotkaniami w Radzie i po nich, a także z członkami Komisji Europejskiej w odpowiednich okolicznościach i ramach czasowych, jak również spotkań Parlamentu Europejskiego z parlamentami narodowymi; zachęca do ustanowienia regularnej wymiany urzędników i pracowników grup politycznych między administracjami Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych, Europejskiego Komitetu Regionów oraz regionów państw członkowskich posiadających uprawnienia ustawodawcze;

29. uważa, że ustanowienie corocznego tygodnia europejskiego pozwoliłoby zarówno posłom do PE, jak i komisarzom, zwłaszcza wiceprzewodniczącym odpowiedzialnym za klasty, na zabranie głosu przed wszystkimi krajowymi zgromadzeniami parlamentarnymi w celu omówienia i wyjaśnienia europejskiego programu działania wraz z posłami do parlamentów narodowych i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego; sugeruje, że inicjatywa ta mogłaby sprzyjać demokratycznej rozliczalności Komisji wymaganej przez Traktat z Lizbony;

30. wzywa Parlament do wzmocnienia zdolności w zakresie kontroli nad opracowywaniem i wdrażaniem aktów delegowanych i wykonawczych;

31. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane obecnie przez trzy instytucje, by określić jasne kryteria rozgraniczenia stosowania aktów delegowanych i wykonawczych; apeluje o jak najszybsze wdrożenie tych kryteriów;

32. zachęca parlamenty narodowe, a także, w stosownych przypadkach, parlamenty regionalne do zwiększenia ich zdolności w zakresie kontrolowania podległych im organów wykonawczych przy wydawaniu decyzji lub proponowaniu przepisów niezbędnych do wprowadzenia w życie aktów wykonawczych lub delegowanych;

33. uważa, że przy okazji przyszłej zmiany Traktatu niezbędne jest ulepszenie instrumentów pociągania komisarzy do osobistej odpowiedzialności przed Parlamentem w trakcie ich kadencji, co jest już przewidziane w ograniczonym zakresie w porozumieniu ramowym dotyczącym stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską;

Wtorek, 12 lutego 2019 r.

34. wzywa Komisję i Radę, by zgodnie z zasadą lojalnej współpracy ustanowiły dialog polityczny w sprawie projektu Parlamentu dotyczącego rozporządzenia w sprawie uprawnień śledczych w celu powierzenia Parlamentowi skutecznych uprawnień umożliwiających mu korzystanie z tego podstawowego instrumentu kontroli parlamentarnej służącego kontrolowaniu władzy wykonawczej i bezwzględnie nieodzownego w systemach parlamentarnych na całym świecie;

35. jest przekonany o przydatności pytań poselskich jako narzędzia kontroli; uważa zatem za konieczne dokonywanie szczegółowych ocen jakości odpowiedzi udzielanych przez Komisję na pytania posłów, a także jakości i liczby pytań zadanych przez posłów;

36. uważa, że tura pytań jest ważnym elementem kontroli parlamentarnej nad władzą wykonawczą; zwraca się do Konferencji Przewodniczących o przywrócenie tury pytań do porządku posiedzenia plenarnego, zgodnie z art. 129 Regulaminu;

37. ponownie wzywa Komisję do przeglądu jej procedur administracyjnych dotyczących nominowania sekretarza generalnego Komisji, dyrektorów generalnych i dyrektorów, tak aby w pełni zagwarantować wybór najlepszych kandydatów przy zapewnieniu maksymalnej przejrzystości i równości szans;

o

o o

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom narodowym państw członkowskich oraz Europejskiemu Komitetowi Regionów.
